BOROSS PÉTER

Az igazi veszély az az ideológia, amely a nemzetek létjogosultságát semmibe veszi és támadja

A történelem megbünteti a hagyománytagadókat

Ismerve a történelem logikáját, az Európai Unió vezetése által mérhetetlenül felgyorsított egyesülés nemcsak számunkra és a közép-európai országok számára, hanem az EU bevándorláspárti része szempontjából sem célszerű. Mégpedig azért, mert a nemzetállamok védekező ösztöneit aktiválja, életre hívja. A bajok egyik legfőbb forrása, hogy az unió nem maradt gazdasági közösség, ahogy annak idején indult és jó pár évig közmegelégedésre működött. Ahelyett azonban, hogy haladt volna tovább a bevált mederben, belekavarodott egy tisztázatlan, zavaros ideologikus döntési helyzetbe. Az Európai Tanács egyhangúságot, az állam-, illetve kormányfők konszenzusát követelő, minden tagállam számára vétójogot biztosító szisztémája és a Európai Parlament többségi elven alapuló döntési mechanizmusa, eljárási rendje ütközik, állandó konfrontációba kerül egymással. Ennek az ellentmondásnak a rovására írható, hogy az unió elvesztette gazdasági közösség jellegét, és dominánssá vált benne az irracionális politikai utópia. Mára abszurd módon egy sor kérdésben erősebben jelenik meg a központosítás az unióban, mint az Amerikai Egyesült Államokban. Lehetséges, hogy húsz-harminc év múltán eljutna az egységesülés ilyen magas fokára az EU, ám tudomásul kellene venniük Brüsszelben: még nem tart ott a folyamat.

Mérhetetlen károkat okoz ez a siettetés. Közben felerősödtek a bevándorlást támogató törekvések, miután azt hiszi az unió vezetése, hogy ez is a céljaikat szolgálja. Nem foglalkoznak azzal, hogy az általuk beinvitált migránsok már eddig sem tudtak és nem is akartak integrálódni. Feltehetőleg úgy vélik, hogy az illegális bevándorlók is segítenek megregulázni a renitens, az unió eredeti dokumentumaihoz, hatályos jogrendszeréhez ragaszkodó nemzetállamokat. Pufogtatják, szajkózzák a liberális emberi jogi kliséket, üres közhelyeket, az átgondolatlan, erőltetett egységesülésnek ellenálló közép-európai országokat leckéztetik, miközben kiderült, hogy az Európai Unió székhelyén, Brüsszelben nemcsak bejelenteni kell a tüntetéseket, hanem engedélyeztetni is, és nem lehet bárhol demonstrálni, csupán azon a helyen, amit a hatóságok kijelölnek a szervezők számára. Teszik ezt a véleménynyilvánítási szabadság nyílt, leplezetlen megcsúfolásával.

A helyzet viszont az, hogy a történelem során mindig megbuktak az olyan voluntarista tervek, amelyek a természetes fejlődést fel akarták gyorsítani, illetve semmibe vették a nemzetek, országok eltérő fejlődését, hagyományait, szokásrendszerét. Két világháború mutatta meg a huszadik században, milyen katasztrófa származik abból, ha a történelem menetét erőszakosan meg akarják változtatni életidegen, emberellenes ideológiák felhasználásával. Nem veszik tekintetbe egyes nyugati vezetők, hogy Európa keleti felén a nemzeti karaktervonásokhoz való kötődés mindig is nagyobb volt. Nyugaton viszont valósággal belesüppedtek a jólétbe, a kényelembe, és ez elhomályosítja a látásukat, deformálja az ítélőképességüket.

Nekünk azonban olyan emlékeink vannak az önvédelmi harcainkról, amelyek ébren tartották nemzeti öntudatunkat. Az oszmán török hódítók elleni 250 éves küzdelem mély nyomot hagyott a magyar néplélekben, egyben olyan történelmi előképekkel szolgált, amely a muzulmánokkal kapcsolatos illúzióktól, naivitástól a mában is megóvnak bennünket. A történelmi Magyarországon a nemzetiségekkel való hosszú távú együttélés és keveredés is osztályrészünkül jutott a népességet állandóan apasztó háborúskodások közepette. Az ország jellegzetességévé vált, hogy bizonyos területeken, főként a határvidékeken kisebbségbe került a nemzetiségekkel szemben a többségi magyar népesség. A tendenciózus beállításokkal szemben, minden esetenkénti perpatvar ellenére rengeteg lojalitás halmozódott fel a magyar társadalomban a nemzetiségek iránt – a közös Kárpát-medencei otthon miatt is. Nem véletlen, hogy sohasem indítottak a magyarság ellen általános lázadást. Ez amiatt is figyelemre méltó, mert a javarészt volt gyarmattartó nyugati országok többségéről mindezek nem mondhatóak el. Elegendő, ha a britek ír konfliktusaira, a spanyolok katalánokhoz és baszkokhoz való viszonyulására, a belgák belső vallon–flamand ellentéteire gondolunk, de a sor hosszan folytatható.

Bennünket vádolni tehát azzal, hogy idegenellenesek vagyunk és soviniszták, ezért lakoltunk Trianonnal, meglehetősen bornírt, tények által cáfolt butaság. Szintén nem véletlen, hogy az amerikai képviselőház nem hagyta jóvá az első világháború utáni békeszerződéseket.

Az igazi veszélyt tehát nem az ismét egymásra találó közép-európai népek nemzeti öntudata jelenti Európára, hanem az a fajta torz, kórosan türelmetlen ideológia, amely már nem csupán a nemzetek létjogosultságát tagadja és támadja, hanem a külső határokat is eltüntetné, és még az önvédelmet, a nemzeti szuverenitás megőrzését is büntetné. De bármenynyire is elkényelmesedett és egoistává vált ez a nyugati társadalom, ott is erősödik a nemzeti hozzáállás, amit a különböző választások bizonyítanak. Valami alakul a németeknél is, ami ütközni látszik a hivatalos, felülről erőltetett világpolgár-felfogással. A választások nem azt támasztották alá, hogy a nemzeti autoritás feladásába beletörődött a német társadalom nagy része. Az Amerikai Egyesült Államokban is érzékelhetőek a változások. A sajtóban a domináns körök még a régi nótákat fújják, ám Donald Trump elnök sorban lép ki a számukra előnytelen, a liberálisok, nemzetállam-ellenesek által létfontosságúnak tartott migrációpártoló egyezményekből, és hajt végre az amerikai nép számára fontos, eddig elképzelhetetlen lépéseket.

Mindebből az a tanulság, hogy a népek szokásait nem lehet egykönnyen átprogramozni. Ne feledjük: Németországban ma egy migrációnak és az ezt támogató ideológiáknak, erőközpontoknak behódoló, az erős birodalomtól való félelmet végletesen túlkompenzáló államot látunk. De még nem telt el három évtized azóta, hogy Helmut Kohl kancellár kiharcolta a német egyesítést a britek és a franciák szándékai ellenében. Ami viszont a németeknél manapság történik, az maga a lezüllés. Tömeglélektanhoz értő pszichológus legyen a talpán, aki képes megmagyarázni, hogy a poroszos, gőgösségre hajló magatartástól az efféle önfeladásig miként juthattak el. Ez még akkor is nehezen érthető, ha közismert, hogy a német nép mindig irányítható volt. A legszomorúbb a migráció melletti érvek között az, hogy nem születik elég gyermek Nyugat-Európában. Ha ez így van, miért nem tesznek valamit, például családpolitikai ösztönző intézkedéseket, mint például a franciák korábban, hogy ez a helyzet megváltozzon? A kollektív önfeladás indoka sohasem lehet a személyes jólét. Ennél sokkal többet kell hogy jelentsen az emberi létezés. Talán nem lesz elég utcaseprő, de nem adhatjuk fel azt a világot, amit az őseink felépítettek.

Ironikus módon az Európa keleti felén meglévő erős ragaszkodás a nemzeti autoritáshoz a fél évszázados szovjet megszállásnak is köszönhető. A nemzeti öntudat volt az, amibe kapaszkodva ki lehetett bírni a kommunista diktatúrát, a kíméletlen idegen elnyomást.

Az iméntiek miatt is az Európai Unió érdekeit szolgálná, ha a központja nem Brüsszelben, hanem Közép-Európában, mondjuk Krakkóban vagy Drezdában volna. Ha Európa kelet felé akar bővülni, ez logikus fejlemény lenne. Brüsszelt olyan szellemi morális aura veszi körbe, ami nem pusztán megosztó, hanem beolvasztó Európát feltételez, amelyben a nemzetek nem számítanak, fabatkát sem érnek.

Fel kellene fogniuk Brüsszelben, az Európai Bizottságban, hogy az erőszakos központosító módszereik nem vezethetnek eredményre, mert a nemzetek ellenállási hagyományait hívják életre. A magyar kormány csak azt a tradíciót követi, amely a magyar néplélekből következik: szembeszállni az egész világgal a megygyőződésünkért, igazunkért. Ebben ugyanis nekünk Közép-Európában hatalmas rutinunk van, legyen szó oszmán törökről, Habsburgokról, náci németekről vagy szovjetekről. És nyugodtan társítsuk ide azt a nehéz, hallatlanul kényes műveletsort, amivel sikerült hosszú ideig távoltartani hazánktól azt a mifelénk addig ismeretlen embertelen módszert, amivel a zsidókkal szemben eljártak a nácik a második világháború alatt. Nagy politikai-diplomáciai teljesítmény volt, hogy az ország 1944-es német megszállásáig nem tudták nálunk elvitetni a zsidókat. Nyugaton és a környező országokban már 1942-től deportálták a zsidó származásúakat Adolf Hitler parancsára, a magyar kormány viszont 1944 tavaszáig ellen tudott állni a birodalmi követelésnek. Akkor a nemzetközi sajtó is azt írta, hogy egyedül Magyarországon vannak még biztonságban a zsidók. A lakosság addig is kijátszotta a kényszerűen meghozott törvényeket. Amikor papíron nem lehettek a zsidónak minősített magyar állampolgárok cégtulajdonosok, minden maradt a régiben, strómanok alkalmazásával vitték tovább az üzlet vezetését, mintha mi sem történt volna. Egyed István jogtudós leírta, milyen komoly jellemalakító hatással van ránk a múltunk. Márpedig hiába verték le a forradalmainkat, szabadságharcainkat, utána évek múltán mindig elértük, amit szerettünk volna. Így volt ez a Rákóczi-szabadságharc után, 1848/49-et követően az 1867-es kiegyezéssel, majd 1956 után évtizedekkel a rendszerváltással. Ezt jó lesz szem előtt tartaniuk azoknak, akik ellenünk építenek hálózatokat, szőnek különböző terveket és hadjáratokat, szankciókat.

Itthon sem állnak valami fényesen azok a pártok, csoportosulások, amelyek kiszolgálják a globalista hálózati érdekeket. Mára minden normálisan gondolkodó ember számára világos, hogy a Fideszen és a KDNP-n kívül nincs más kormányképes erő. Aki ezt nem látja, az vagy gyűlölködő, vagy hihetetlenül ostoba. Érthetetlen és mulatságos, ahogy a miniszterelnök-jelöltséget képzelik az ellenzékben. Hisz ha össze is fognának, és valami csoda folytán nyernének, egyszerűen nem tudnának életképes kormányt alakítani. Elmenne a jogász, ügyvéd, volt KSH-elnök vagy éppen a mai kerületi polgármester kuncsorogni a többi kis pártocskához, adjanak egy-egy minisztert? És ha le akarna valakit váltani, hogyan tenné meg egységes, szilárd politikai támogatás nélkül? Az ellenzéki pártok helyesebben tennék, ha nem hallgatnának többé arra a baloldali, posztkommunista értelmiségi rétegre és önjelölt médiaelitre, amely már régebben is a vesztüket okozta, kibicként bekiabálva és rosszabbnál rosszabb tanácsokat osztogatva. A Fidesz 2010-es nagyarányú győzelmében is minimum öt-hat százalék pluszt jelentett a szárszói balos összejövetelen elhangzó sok sületlenség.

Most ugyanez zajlik: megszólalnak semmihez sem értő filozófusok, írók, a köpönyeget fordító televíziókban a levitézlett, hiteltelenné vált médiaszemélyiségek. Kiderült: még arra is képesek lennének, hogy az eddig zsidózó, cigányozó, vagdalkozó, most pedig hozzájuk dörgölőző szélsőjobboldali párttal is összeadják magukat, csak hogy el tudják söpörni a gyűlölt konzervatív kormánykoalíciót. Az emberek viszont rádöbbennek, milyen veszélybe kerülnének családostul, egzisztenciástul, ha ezek az elemek kerülnének hatalomra. A józanul gondolkodó választók elutasítják azokat, akik megpróbálják kijátszani őket. Miként a történelem is megbünteti a normákat cinikusan tagadókat.

Fotók: Mirkó István

A szerző volt miniszterelnök